

Arrest

nr. 165 578 van 12 april 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2015 tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf (A kaart) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam aan in België in het bezit van een visum type D, geldig van 30 november 2005 tot 28 februari 2006 in functie van de heer B. S., met wie zij in het huwelijk zou zijn getreden in Nigeria op 15 juli 2005. Verzoekster werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, dat telkenmale met een jaar werd verlengd.

Bij beslissing van 10 maart 2009 werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 13 december 2009.

Bij beslissing van 25 januari 2010 werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 13 december 2010.

Bij beslissing van 22 december 2010 werd het tijdelijke verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 13 december 2011.

Bij vonnis van 14 december 2011 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk aangegaan door verzoekster en de heer B. S. W. nietig.

Bij beslissing van 5 januari 2012 werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 31 december 2012.

Op 21 september 2012 verleende de verwerende partij een gunstig advies betreffende de verblijfstoestand van de heer B.S.W..

Bij beslissing van 12 april 2013 werd het tijdelijk verblijf verlengd voor de duur van één jaar, namelijk tot 13 december 2013.

Er werd op 16 maart 2014 een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen.

Er werd op 8 april 2014 een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen.

Bij beslissing van 8 mei 2014 werd de A-kaart van verzoekster opnieuw verlengd tot en met 13 december 2014. In de instructies werden de volgende voorwaarden voor een verdere verlenging opgenomen:

- Recent positief verslag van samenwoning met de heer B. S. W.
- Recent attest waaruit blijkt dat verzoekster op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat.

Er werd op 3 januari 2015 een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen.

Op 4 maart 2015 werd een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner tussen 18 februari en 4 april niet konden worden aangetroffen op hun woonplaats.

Op 16 april 2015 werd de beslissing houdende de weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf genomen. Diezelfde dag werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

De eerste bestreden beslissing luidt:

“mevrouw:

naam: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al.1 ,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied

te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Betrokkene toont niet aan dat zij nog effectief samenwoont met de heer Brefo Solomon (NN: 86.09.09 499-33). Dit blijkt uit de samenwoonstverslagen opgesteld op 03.01.2015 en 04.03.2015 (Zie bijgevoegde beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf dd. 16.04.2015)."

De tweede bestreden beslissing luidt:

"(...)
+ kind: (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 13.12.2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat betrokkene België is binnengekomen met een visum D (nummer (...)) geldig van 30.11.2005 tot 28.02.2006 met vermelding B17 in functie van de heer B. S. omdat zij in het huwelijk zouden zijn getreden in Nigeria op 15.07.2005 volgens de akte voorgelegd bij de visumaanvraag. Overwegende dat zij gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikelen 9 (9BIS) en 13 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze instructies dd.08.05.2014 werden opgenomen:

- Een recent positief verslag van samenwoonst met de Heer B. S. W. (°09.09.1986)
- Een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

Overwegende dat uit het samenwoonstverslag overgemaakt op 15.01.2015 blijkt dat de heer B. S. afwezig was bij vaststelling door de wijkagent op 03.01.2015

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 23.01.2015 en 16.02.2015 een nieuw samenwoonstverslag heeft opgevraagd.

Overwegende dat de wijkagent na meerdere controles op 24.02.2015, 25.02.2015, 28.02.2015, 01.03.2015, 02.03.2015 en 03.03.2015 heeft kunnen vaststellen dat betrokkenen niet samen konden aangetroffen worden op het opgegeven adres (zie verslag dd. 04.03.2015 (overgemaakt op 09.03.2015)).

Mevrouw voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Het kind C., A. C. geboren op 11.02.2015 volgt de verblijfssituatie van de moeder en kan evenmin verder gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf in België."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

"De verwerende partij heeft in hoofddorde de eer op te merken dat verzoekster nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de haar verblijfsrecht niet werd verlengd enige invloed zou hebben op haar illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld

werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

In casu is de Raad van oordeel dat er wel degelijk een verband bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing. Beide beslissingen werden dezelfde dag genomen en bevatten dezelfde feitelijke grondslag, met name de vaststelling dat de verzoekende partij niet meer samenwoont met haar partner. Bovendien kan niet uitgesloten worden dat bij een vernietiging van de tweede bestreden beslissing de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een toekenning van een tijdelijk verblijf als nieuwe beslissing zou nemen in welk geval de eerste beslissing zinloos wordt. De samenhang kan worden aangenomen.

2.3. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster betwist niet langer in het Rijk te verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij met de heer B. S. een gezinsleven vormt, dat bescherming geniet van artikel 8 EVRM. De verslagen van samenwoning tonen aan dat zij nooit samen werden aangetroffen. Daar verzoekster zich beroept op artikel 8 EVRM, komt het ook aan haar toe om te bewijzen dat zij een gezinsleven onderhoudt in België. Waar zij louter verwijst naar haar jarenlange verblijf in België, toont zij het gezinsleven niet aan. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van sociale relaties die dermate sterk zijn dat ze vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”

2.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dat verzoekende partij heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat evenwel niet altijd verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van de artikelen 8 EVRM.

De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert onder meer de schending van artikel 8 EVRM aan in samenlezing met de motiveringsplicht. Zij wijst erop dat zij een wettig ononderbroken verblijf had sedert 14 december 2005 en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen al 9 jaren en vijf maanden regelmatig en ononderbroken verbleef in het Rijk. Haar belangen bestaan alleen nog in België, zowel privé als professioneel. Ze werkte van 1 maart 2007 tot 30 juni 2014 voor dezelfde werkgever tot haar zwangerschap, en heeft in België rechten opgebouwd in de sociale zekerheid. Haar vroegere correctionele veroordeling was uitgevoerd en het slachtoffer werd vergoed. Vervolgens is zij nooit meer in contact gekomen met de politie en is zij van onbesproken gedrag. De bestreden beslissing is disproportioneel nu zij enkel te veel belang hecht aan haar eerdere relatie met haar partner en het belang van haar kind niet wordt vooropgesteld. De opvoeding van het kind gebeurt beter in België dan in haar herkomstland. De correctionele veroordeling dateert van 2008 en haar huwelijk werd nietig verklaard in 2012, feiten waarvan de verwerende partij op de hoogte was die desalniettemin haar verblijfstitel telkens verlengde. De beëindiging van de relatie was niet aan de verzoekende partij te wijten. Voorts kon er ook niet getwijfeld worden aan de ernst van de relatie met deze partner die 10 jaren heeft geduurd. Normaal had de verzoekende partij, in toepassing van de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet al lang op eigen gronden een verblijfstitel gehad. Zij is nog niet hersteld van de zwangerschap en bevalling.

3.2. De verwerende partij repliceert niet wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft. Zij stelt enkel:

“In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 7, 10, 11, 12bis, 13 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat uit de samenwoonstverslagen niet kon worden afgeleid dat zij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van verblijf. Haar partner zou vaak naar Afrika reizen, waar hij gedurende langere

perioden zou verblijven. Daar zij een moeilijke bevalling en zwangerschap had, verbleef zij enige tijd bij familie en vrienden, doch dit zou evenmin betekenen dat er geen samenwoonst meer zou zijn met de heer Brefo. Ze zou pas in april 2015, toen zij met haar baby wilde terugkeren naar haar thuis, tot de vaststelling zijn gekomen dat er andere mensen woonden in haar appartement. Ze zou zich genoodzaakt hebben gevoeld om een andere woonst te zoeken. Zij stelt dat ze tijdig om een verlenging van een A-kaart heeft gevraagd en verwijt de verwerende partij pas in januari 2015 controles te hebben opgestart. Uit de beslissing zou niet blijken dat de situatie grondig werd onderzocht en evenmin dat er gemotiveerd zou zijn geweest omtrent het hoger belang van het kind. Indien de plicht tot horen zou zijn gerespecteerd, zou zij de ware toedracht van de feiten kunnen hebben toelichten. Ze stelt dat er niet zomaar een einde kon worden gesteld aan haar verblijf. Er zou nooit een formeel antwoord zijn gegeven op de aanvragen tot verlenging van de verblijfskaart. Zij begrijpt niet waarom zij nooit in het bezit werd gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Zij stelt sedert 14 december 2005 ononderbroken in het Rijk te verblijven. Ze zou hier al haar belangen hebben, zowel privé als professioneel. Ze stelt dat ze al lang een eigen recht op verblijf had moeten krijgen, onafhankelijk van haar partner.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster aankwam in België in het bezit van een visum type D, geldig van 30 november 2005 tot 28 februari 2006 in functie van de heer B. S., met wie zij in het huwelijk zou zijn getreden in Nigeria op 15 juli 2005. Verzoekster werd vervolgens gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, dat telkenmale met een jaar werd verlengd. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de beslissingen tot verlenging nooit formeel genomen werden, nu zij zich allen bevinden in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat de laatste beslissing, waarbij het verblijf werd verlengd, genomen werd op 8 mei 2014 en dat in de beslissing de instructies werden opgenomen m.b.t. de voorwaarden voor een verdere verlenging en dat die luiden als volgt:

- Recent positief verslag van samenwoonst met de heer B. S.W.

- Recent attest waaruit blijkt dat verzoekster op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat.

Verzoekster was derhalve op de hoogte van de voorwaarden die gekoppeld werden aan een verdere verlenging van haar tijdelijk verblijfsrecht.

Er diende een positief verslag samenwoonst te worden opgesteld en uit het administratief dossier blijkt dat er hiertoe meerdere pogingen werden ondernomen door de verwerende partij. Er werd d.d. 3 januari 2015 een verslag van samenwoonst of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen.

Op 4 maart 2015 werd een verslag van samenwoonst of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner tussen 18 februari en 4 april niet konden worden aangetroffen op hun woonplaats. Hieruit blijkt dat er meerdere woonstcontroles plaatsvonden op verschillende tijdstippen en dat beide partners niet werden aangetroffen.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf toe dat zij tijdens de zwangerschap en na de bevalling niet bij de heer B. woonde en dat zij verbaasd was dat hun appartement verhuurd werd aan andere mensen.

De bevindingen van de verslagen van samenwoonst stroken derhalve met het betoog van verzoekster.

Gelet op de meerdere pogingen van verwerende partij om te komen tot een positief verslag van samenwoonst, is het geenszins kennelijk onredelijk om, gelet op het ontbreken ervan, vast te stellen dat niet voldaan werd aan één van de voorwaarden om de verdere verlenging van het verblijf toe te staan, zoals expliciet meegedeeld in de beslissing van 8 mei 2014.

Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat er in casu geen einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht, doch wel dat het tijdelijk verblijfsrecht niet langer verlengd werd.

Zij toont niet aan dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd nu zij wel degelijk op de hoogte werd gesteld van de voorwaarden die vervuld dienden te zijn opdat het verblijfsrecht zou kunnen worden verlengd.

Zij kan verwerende partij niet verwijten om telkens haar verblijfsrecht te hebben verlengd met één jaar, nu zij hierom ook elk jaar zelf heeft verzocht.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat er ook m.b.t. haar kind werd gemotiveerd. De beslissing stelt wat volgt:

“Het kind C., A. C. geboren op 11.02.2015 volgt de verblijfssituatie van de moeder en kan evenmin verder gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf in België.”

Verzoekster toont niet aan dat het in strijd is met het belang van haar kind om haar verblijfssituatie te volgen.

Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu

en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76)..

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan niet betwist worden dat het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient de Raad vast te stellen dat een dergelijk onderzoek ontbreekt. In de bestreden beslissingen wordt enkel er op gewezen dat de verzoekende partij niet langer samenwoont met haar vroegere partner en dat het kind het lot van de moeder, in casu de verzoekende partij, volgt. Het evenwicht tussen het beoogde doel, vermoedelijk immigratiecontrole en de ernst van de inbreuk, het niet meer samenleven met haar partner lijkt zoek.

Op geen enkele wijze wordt onderzocht of de bestreden beslissingen het privéleven van de verzoekende partij schendt terwijl het voor de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gekend was dat de verzoekende partij bijna 10 jaren legaal in het Rijk verblijft, vast werk had sedert 2007, en uit het administratief dossier evenmin blijkt dat de verzoekende partij terugkeerde naar haar herkomstland zodat mag aangenomen worden dat haar belangen zich thans in België situeren en zij al hier een privéleven heeft opgebouwd.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de

buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekende partij en haar ook niet heeft uitgenodigd hieromtrent enig standpunt te nemen nu de verwerende partij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissingen slechts van de verzoekende partij wenste te weten, of zij nog samenwoonde met haar partner en of zij niet ten laste was van het OCMW. Ook uit de nota of het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen een onderzoek is gevoerd naar het privéleven van de verzoekende partij en naar het hoger belang van het kind. Een motief betreffende het privéleven van de verzoekende partij ontbreekt in de bestreden beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

In die mate is het middel gegrond en dient de opgeworpen exceptie betreffende de eerste bestreden beslissing te worden verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2015 tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf (A kaart) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN